

நான் யார் ?

ஆன்மீக உலகத்தில் நான் யார் என்ற கேள்வி மிகவும் முக்கியத்துவம் உள்ள ஒன்றாகும். எத்தனையோ அணுகுமுறையில் பலரும் இந்தக் கேள்வியை அணுகியுள்ளார்கள்.

ஆனால் இது சம்மந்தமாக ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகக் கூறியிருந்தாலும் அடிப்படை உண்மை ஒன்றுதான். வேறுவேறு செய்தி என்று கேட்பவர்கள் அதனைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது.

நான் மாணவனாக இருக்கும் போது ஒருமுறை ஊட்டியில் உள்ள முகாம் ஒன்றிற்குப் போயிருந்தேன். மலை வாசஸ்தலங்களுக்குச் செல்வது, அதுதான் முதல் முறை. எனக்கு வேண்டிய பொருட்களை வாங்குவதற்காக, கடைக்குப் போயிருந்தேன். தலையில் தேய்ப்பதற்கு எண்ணெய் வாங்க ஒரு பாட்டிலும் எடுத்துச் சென்றிருந்தேன். அக்காலத்தில் எண்ணெய் பாக்கெட்டுகள் கிடையாது.

கடைக்காரரிடம் பாட்டிலைக் கொடுத்து எண்ணெய் கேட்டேன். அவர் சிரித்துக் கொண்டே பாட்டிலை என்னிடம் திரும்பக் கொடுத்து விட்டார். “எண்ணெய் இல்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“இருக்கிறது” என்று அவர் சொன்னார். அவர் நடந்து கொள்ளும் முறை எனக்குப் புரியவில்லை. அவர் சிரித்துக் கொண்டே ஒரு வாழை இலைத் துண்டை எடுத்து,

கட்டி போன்ற ஒன்றை எடுத்து இலையில் பொதிந்து தந்தார். ஊட்டியில் எண்ணெய் இப்படிக் கட்டியாகத் தான் இருக்கும் என்று அப்போது தான் எனக்குப் புரிந்தது.

நானும் எண்ணெயைத் தான் கேட்டிருக்கிறேன். அவரும் எண்ணெயைத் தான் தந்திருக்கிறார். ஆனாலும் ஒருவருக்கொருவர் முரண்பாடாக எடுத்துக் கொள்ளும் தன்மையும் இருந்திருக்கிறது.

இதனால் நாம் அறிந்து கொள்ளும் செய்திகளை சரியான முறையில் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், அதனைச் சரியான கோணத்தில் விவாதித்துதான் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

“Survival is of the fittest”, என்பது விஞ்ஞானிகளின் கூற்று. “தகுதி உள்ளது நிலைக்கும் அல்லது பலம் உள்ளது தங்கியிருக்கும்”, என்பது இதன் பொருள். பலவீனமானது அழிந்து விடும், பலமுள்ளது வெற்றி பெறும் என்பது பொது விதி.

ஓர் இடத்தில் பலருக்கும் தேவையான பொருள் விநியோகம் செய்யப்படுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். பொருளின் எண்ணிக்கையை விட, தேவைப்படுபவர்களின் எண்ணிக்கை பத்து மடங்கு அதிகமாக உள்ளது. இந்நிலையில் அந்தப் பொருளைப் பெற பலரும் முண்டியடித்துப் போராடுகிறார்கள் என்றால், பலம் வாய்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே அந்தப் பொருள் கிடைக்கும்.

சிலர் அறிவு பலத்தை பயன்படுத்தி வெற்றி பெறுகிறார்கள். சில போட்டித் தேர்வுகள் உள்ளன. நூறு நபர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க பல்லாயிரம் நபர்கள் தேர்வு

எழுதுவார்கள். அறிவு பலத்தைக் காட்டி வெற்றி பெறுபவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். பலம் உள்ளவர் தான் வெற்றி பெறுவார் என்பது பொது விதி.

இதையே ஒரு குடும்பத்திற்குள் எடுத்துக் கொண்டால், அங்கே இருக்கும் நிலைமையே வேறு. ஒரு குடும்பத்தில், கணவன், மனைவி, குழந்தைகள் என்று எடுத்துக் கொண்டால், அவர்களில் எவர் பலமுடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள்? பெரியவர்கள்தாம், உடல் அளவிலும், அறிவைப் பொருத்த அளவிலும் பலமுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். குழந்தைகள் எல்லா வகையிலும் பலம் குறைந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

அந்த வீட்டில் ஏதாவது ஓர் அரிதான பொருள் கொடுக்கப்படுகிறது என்றால், எவருக்கு முன்னுரிமை கிடைக்கும்? நிச்சயமாக குழந்தைகளுக்குத்தான் முன்னுரிமை கொடுக்கப்படும். பலமுள்ளவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள் என்ற பொது விதி இங்கு செயல்படுவதில்லை.

ஒரு சமுதாயத்தை எடுத்துக் கொண்டால், 'நான்தான் முக்கியம், எனக்குத்தான் வேண்டும்' என்ற நிலைமை தான் அமைந்துள்ளது. ஆனால் வீட்டைப் பொருத்த அளவில் தனது விருப்பங்களை, தியாகம் செய்வதுதான் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. இங்கு, நான் என்பது, தன்னை இழக்கக் கூடிய நிலைமைக்குப் போய் விடுகிறது. தன்னை உதாசீனப்படுத்தும் நிலைக்கு வந்து விடுகிறது.

நான் என்பதுதான் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் காரணமாக உள்ளது. நமது சமுதாயத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் பிரச்சினைகளாகத்தான் இருக்கின்றன. உலகமே ஒரு யுத்தகளமாக அமைந்துள்ளது. போராட்டமும், வன்முறையும்

தலை விரித்து ஆடுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணம், இந்த நான் என்னும் உணர்வுதான்.

‘நான் சொல்வதுதான் சரி; நான் சொல்வதைத்தான் நீங்கள் கேட்க வேண்டும்’, என்று இந்த நான் எல்லா பிரச்சினைகளையும் கொண்டுவந்து விடுகிறது. இதுதான் அடிப்படை பிரச்சினையாக உள்ளது. இந்த நான் என்னும் உணர்வுதான் நமது செயல்களை ஊக்குவிக்கும் முக்கியமான அம்சமாகவும் உள்ளது. நமது செயல்களை நிர்ணயிக்கும் அம்சமாகவும் உள்ளது.

இந்த நான் என்பது என்ன? அதன் அடிப்படை உண்மையாது? அது ஏன் பிரச்சினைக்குரிய அம்சமாக உள்ளது? எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கக் கூடிய அம்சம் அங்கே எதனால் உள்ளது? - இவற்றை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுவது மிகவும் அவசியம்.

எந்த ஞானியை எடுத்துக் கொண்டாலும், இந்த ‘நான்’ என்னும் அம்சத்தைக் குறித்து ஆய்வு செய்யாதவர்கள் எவரும் இலர். ரமண மகரிஷி, நான் யார் ? என்னும் கேள்வியை மட்டுமே, தனது உபதேசங்களின் சாரமாக வைத்திருந்தார். அந்தக் கேள்வி உலகம் முழுவதும் எதிரொலிக்கக் கூடிய வகையில் அவ்வளவு முக்கியத்துவம் மிகுந்ததாக, பிரபலமாகி விட்டது. அந்தக் கேள்வி அவரை மட்டுமல்லாது, திருவண்ணாமலையையும் பிரபலப்படுத்தி விட்டது. ரமண மகரிஷி மறைந்த பிறகும் கூட, அந்தக் கேள்வி, இன்னும் உயிருடன் வாழ்ந்து, உலகத்தவர் அனைவரையும் ரமணாஸ்ரமத்தை நோக்கி ஈர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு அனைவரையும் சிந்திக்கத் தூண்டியுள்ளது.

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களும் நான் என்னும் அம்சத்தை அவரது பாணியில் அணுகுகிறார். காண்பவனே காணப்படும் பொருள் (The observer is the observed) என்ற தத்துவக் கருத்துடன் அவர் இந்த நான் என்னும் உணர்வை அணுகுகிறார்.

நமது வேதவேதாந்தங்களிலும் நான் என்னும் உணர்வை குறித்துதான் மகா வாக்கியங்கள் கூறப்படுகின்றன. அகம் பிரம்மாஸ்மி — ‘நானே பிரம்மமாக இருக்கிறேன்’ என்பது தான் அவற்றுள் சிறப்பான ஒரு வாக்கியம். நானே பிரம்மம், நானே கடவுள் என்று அது கூறுகிறது.

‘நாம் நம்முடைய மூலாதாரமான நிலையில் ஆன்ம சொருபமாக இருக்கிறோம். நான் என்பது நமது உடலோ, மனமோ அல்ல. ‘நாம் தூய்மையான ஆன்ம சொருபம்’ இப்படித்தான் வழிவழியாக நமது நூல்கள் அனைத்தும் கூறி வருகின்றன.

இந்த நான் என்பது ஆன்மாவா? – பிரம்மமா? – கடவுளா?

அல்லது,

இந்த நான் என்பது ஓர் அகங்காரமா? – மாயையா? – நமது பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் காரணமான ஓர் அம்சமா?

இரண்டு அணுகுமுறைகளும் எதிர் எதிர் துருவங்களாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் எதனை நாம் எடுத்து கொள்வது?

உதாரணமாக,

நாம் ஒரு கனவு காண்கிறோம். அந்தக் கனவில் நாம் ஓர் ஊருக்குச் செல்வதாகக் காண்கின்றோம். திருவண்ணாமலைக்குச் செல்வதாகக் கூட வைத்துக் கொள்ளலாம். அங்கே நமது கனவில், நாம் ரமணாஸ்ரமம் போகிறோம்; கிரிவலம் போகிறோம்; மலையில் ஏறுகிறோம்; கோயிலுக்குப் போகிறோம், இப்படி நமது கனவில் நாம் பலவிதமான செயல்களில் ஈடுபடுகிறோம்.

இவை எதுவுமே உண்மையான நிகழ்ச்சி அல்ல. ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சிகள் நடப்பதாக நமக்கு தெரிகிறது. கனவு முடியும் வரை அந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் உண்மையாகத்தான் இருக்கின்றன. கனவு முடியும் வரை அவை அனைத்தும் நிதர்சனமான அனுபவங்களாக இருக்கின்றன.

ஆனால் கனவில் ஏற்படக் கூடிய அனைத்து நிகழ்ச்சிகளும், கனவில் வரக்கூடிய அத்தனை இடங்களும், அத்தனை நபர்களும், நமது கனவால் மட்டுமே ஆக்கப்பட்டுள்ளன. கனவினுடைய மொத்த மூலதனமே, நமது சிந்தனைதான். கனவு என்பது, நமது நினைவுகளால் ஆக்கப்பட்ட ஒன்றுதான். நமது தூக்கத்தின் போது ஏற்படக் கூடிய சிந்தனைக்குப் பெயர்தான் கனவு.

தூக்கத்தின் போதும் சிந்தனை ஏற்படுகின்றது. அதைத்தான் கனவு என்று கூறுகின்றோம். நாம் விழித்திருக்கும் போது ஏற்படும் சிந்தனைகளை, நினைவு அல்லது நனவு என்று கூறுகின்றோம். தூக்கத்தில் ஏற்படும் சிந்தனைகளை, கனவு என்று கூறுகின்றோம்.

அந்த சிந்தனையில் தான் - அந்தக் கனவில் தான் இத்தனை சம்பவங்களும் நடக்கின்றன. அந்தக் கனவில் நாம்

இருப்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம். அந்தக் கனவில் நாம் பலவிதமான செயல்களிலும் ஈடுபடுகிறோம். காண்பவனாக நம்மை நாம் பார்க்கிறோம். காண்ப்படும் பொருளாக அந்தக் கனவில் வரும் பலவிதமான இடங்களையும், பலவிதமான நபர்களையும் பார்க்கிறோம். நான் என்பதும் அங்கே இருக்கிறது; நான் என்பது செய்யக்கூடிய செயலும் அங்கே இருக்கிறது. அனைத்துமே நமது சிந்தனையால்தான் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த சிந்தனைதான் இரண்டையும் காட்டுகிறது. நான் என்பதையும் காட்டுகிறது, நம்முடைய செயலையும் காட்டுகிறது.

கனவு முடியும் வரை நமக்கு ஒரு கதாபாத்திரம் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஒரு கதாபாத்திரத்தைப் பொருத்த அளவில், நாம் ரமணாஸ்ரமம் செல்லும் நபராக இருக்கிறோம். இன்னும் ஒரு சமயத்தில் மலையில் ஏறக்கூடிய ஒரு நபராக நம்மைப் பார்க்கிறோம். இன்னும் ஓர் இடத்தில், கிரிவலம் வரக்கூடிய நபராக நம்மைப் பார்க்கிறோம். இன்னும் ஓர் இடத்தில், நண்பர்களுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் நபராக நம்மைப் பார்க்கிறோம்.

ஆனால் அந்தக் கனவு முடியும் வரை நம்மைக் கனவு காண்பவனாக நாம் பார்ப்பதில்லை. கனவு காண்பவன் என்பதுதான் நம்முடைய நிஜ சொருபம். அதுதான் நமது நிஜமான தகுதி. ஆனால் அது கனவு முடிந்த பிறகுதான் தெரியும். கனவு முடியும் வரை, அந்தக் கனவில் வரக்கூடிய ஒரு கதாபாத்திரமாக மட்டுமே நாம் இருப்போம். அந்தக் கனவில் வரும் கதாப்பாத்திரங்களுக்கு ஆதாரமான கனவு காண்பவனாக நாம் இருக்க மாட்டோம். உண்மையில், அந்தக் கனவு காண்பவன்தான் எல்லாமாக இருக்கிறான். அந்தக்

கனவில் வரும் அத்தனை கதாப்பாத்திரங்களும் அந்தக் கனவு காண்பவனே. அது மட்டுமல்லாமல் அந்தக் கனவில் வரும் அத்தனை நபர்களும், அத்தனை இடங்களும், அந்தக் கனவு காண்பவனே. அத்தனை நிகழ்ச்சிகளுக்குள்ளும், நபர்களுக்குள்ளும் அவன் தன்னை ஒரு குறுகிய கதாப்பாத்திரமாகவும் மாற்றிக் கொள்கிறான். ஒரு எல்லைக்கு உட்பட்ட நபராகத் தன்னை வைத்துக் கொள்கிறான்.

அந்தக் கனவு காண்பவன், அந்தக் கனவில் என்ன செயல் புரிகிறானோ, அந்த செயலுக்கு ஏற்ற கதா பாத்திரமாக, தன்னைக் காட்டிக் கொள்கிறான். அந்த வகையில் அவன் தன்னை ஓர் எல்லைக்குள் உட்படுத்திக் கொள்கிறான். தொழிலுக்கு ஏற்ற காண்பவனாக அவனுடைய கதா பாத்திரம் அமைந்துள்ளது.

நாம் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் காலத்தில் தேர்வுகள் பல எழுதுகிறோம். தேர்வுக்கு மதிப்பெண்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. தமிழ் பாடத்தில் 70 மதிப்பெண்; ஆங்கிலப் பாடத்தில் 60 மதிப்பெண்; கணிதப் பாடத்தில் 80 மதிப்பெண் இவ்வாறு நமக்கு மதிப்பெண்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. 70, 60, 80 என மதிப்பெண்கள் நமக்குத் தெரிகிறது. இது வெளிப்படையாகத் தெரியும் அம்சமாகும். 70 என்பது, 70 -ஐ மட்டும் குறிக்கவில்லை. அது 100 -க்கு 70, 100 -க்கு 60, 100 -க்கு 80 என்பதையும் குறிக்கிறது.

மதிப்பெண்ணை மட்டும் தான் வெளிப்படையாக சொல்லுவோம். ஆனால் அது அதற்கு அடிப்படையாக இருக்கும் 100 என்ற எண்ணையும் மறைமுகமாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இதுபோல் எதை எல்லாம் நாம் பார்க்கிறோமோ, எவற்றை

எல்லாம் நாம் அனுபவிக்கிறோமோ, அவை எல்லாம் மறைமுகமாக நமக்குள் பிரதிபலிக்கின்றன.

நாம் நம்முடைய தாய் அல்லது தகப்பனாரைப் பார்க்கிறோம். அது நமக்குள் மறைமுகமாகப் பிரதிபலிக்கிறது. அதனால் நாம் நமது தாயைப் பார்க்கும் அதே கணத்தில், நம்மை அவருடைய மகனாக அல்லது மகளாக பாவித்துக் கொள்கிறோம்.

நம்மை மகன் என்றோ அல்லது மகள் என்றோ, நேரடியாகப் பார்த்துக் கொள்வதில்லை. தாயைப் பார்க்கும் அதே கணத்தில் நாம் நம்மை அறியாமல், மகனாக நடந்து கொள்கிறோம். நாம் நமது மனைவியைப் பார்க்கும் அதே கணத்தில், கணவன் என்ற தன்மை நம்மையறியாமலே நமக்குள் பிரதிபலித்து விடுகிறது. 60 என்ற மதிப்பெண், 100ஐ எப்படி பிரதிபலித்து சுட்டிக் காட்டுகிறதோ, அப்படி எந்தப் பொருளை நாம் பார்த்தாலும், அந்தப் பொருளுக்கு ஏற்ற காண்பவனாக நம்மை நாம் எடுத்துக் கொள்கிறோம். காணப்படும் பொருளுக்கு ஏற்ற காண்பவன், நமக்குள் பிரதி பலிக்கின்றது.

காணப்படும் பொருளே காண்பவனாகப் பிரதிபலிக்கின்றது. காணப்படும் பொருளே காண்பவனாக இருக்கிறது.

இப்படி ஏற்படும் பிரதிபலிப்புத்தன்மையினால் தான் இந்தக் காண்பவன், ஒவ்வொரு சூழ்நிலைக்கு ஏற்பவும், தற்காலிகமாக வந்து வந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறான்.

ஏனென்றால் காணப்படும் பொருள் எப்போதும் ஒரே பொருளாக இருப்பதில்லை. காணப்படும் பொருள் மாறிக்

கொண்டே இருக்கிறது. ஆகவே அதன் பிரதிபலிப்பாக ஏற்படும் காண்பவனும் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறான். ஒவ்வொரு கணந்தோறும் அனுபவங்கள் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. அதன் பிரதிபலிப்பாக ஏற்படும் அனுபவிப்பவனும் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறான்.

கனவைப் பொருத்த அளவில், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாக கனவுகாண்பவனே இருந்தாலும், அவன் தன்னை, வெளிப்படையாக வெளிக்காட்டிக் கொள்வதில்லை. அதுபோல் நம்முடைய நனவுநிலைக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் ஆன்மா, தன்னை ஆன்மாவாக வெளிக் காட்டிக் கொள்வதில்லை.

சினிமா திரையில் எத்தனையோ விதமான படங்கள் வந்து போகும், திரையை எடுத்து விட்டால் எந்தப் படமும் இருக்காது. திரை மட்டும் தான் உண்மையானது. அதில் விழும் படங்கள் அனைத்தும் வெறும் நிழல்களே. ஆனாலும் கூட நமது காட்சிக்குத் தெரிவது படங்கள் மட்டுமே. திரை, ஆதாரமாக இருந்தாலும் கூட, அது நம் காட்சிக்கு வருவதில்லை.

நமது கவனத்திற்கு வருவதெல்லாம், தற்காலிகமான அம்சம் மட்டுமே. அந்தத் தற்காலிகமான அம்சத்தை, திரை என்று எடுத்துக்கொண்டால், அது தவறாகப் போய்விடும். படம் என்பது, திரை அல்ல. திரைக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் கிடையாது. படத்தில் தான் பிரச்சினை உள்ளது. சினிமா கதையில் வரும் கதானாயகனுக்கும், வில்லனுக்கும் ஏற்படும் பிரச்சினை, திரைக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சினை அல்ல. அது படத்தில் ஏற்பட்ட பிரச்சினை. திரை எப்போதும் ஒன்று போலவே உள்ளது. வில்லனால், திரைக்கு எந்த பாதிப்பும் கிடையாது.

நம் அனைவருக்கும் மனோ இயக்கம் தான் வெளிப்படையாக உள்ளது. அந்த மனோ இயக்கத்தில் தான் பிரச்சினைகள் அனைத்தும் உள்ளன. நம்முடைய மனோ இயக்கத்திற்கு ஆதாரமாக இந்த ஆன்ம சொருபம் உள்ளது. நாம் ஆன்ம சொருபம் என்பதை உணர்ந்து விட்டால் எல்லா பிரச்சினைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு விடலாம் என ஒரு கருத்து, பலராலும் எடுத்துக் கூறப்படுகிறது. ஏனெனில் திரைக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் கிடையாது. அது போல் ஆன்மாவுக்கும் எந்த பிரச்சினையும் கிடையாது.

ஆனால் இந்தக் கருத்து, நடைமுறைக்குச் சாத்தியமான ஒன்றல்ல. நாம் ஆன்ம சொருபம் என்பதைக் கண்டு பிடித்தால் எல்லா பிரச்சினைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு விடலாம் என்பது கருத்தளவில் நியாயமானதாக தோன்றுகிறது. ஆனால் எதார்த்தத்திற்கு அது சரியாக வரவில்லை. ஏனெனில், தான் ஆன்ம சொருபம் என்று உணர்ந்து, பிரச்சினைகளில் இருந்து விடுபட்டவர்கள் எவரும் கிடையாது. “நான் என்னை ஆன்மா என்று கண்டுபிடித்துவிட்டேன். அதனால் எனது பிரச்சினைகள் எல்லாம் தீர்வடைந்து விட்டன.” என்று எவரும் கூறியது கிடையாது. சிலர் தங்களை ஆன்ம சொருபம் என்று கண்டுபிடித்து விட்டதாகக் கூறுகிறார்கள். பிறகு அவர்களே தங்கள் கூற்றை, மறுத்து விடுகிறார்கள்.

ரமண மகரிஷி இதைப் பற்றிக் கூறும் போது, “நான் யார் என்பதை விசாரித்து, நான் ஆன்மாதான் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஆத்ம சாட்சாத்த்காரத்தை உணர்ந்த நிலையில்தான், நம்முடைய சந்தேகங்கள் அனைத்தும் நீங்கும்” என்று கூறுகிறார்.

“ ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம் எப்படி இருக்கும்?” என்று அவரிடம் மேலும் கேட்கும்போது, “ ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம் என்று எதுவும் கிடையாது. பெயரளவில்தான் நாம் அப்படிக்க குறிப்பிடுகிறோம். அஞ்ஞானத்தின் அழிவையே ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம் என்று அப்படிக்க குறிப்பிடுகிறோம். மற்றபடி, நான் ஆன்மாதான் என்று நேர்முகமாக நம்மை நாம் அறிந்து கொள்ள முடியாது.” என்று கூறிவிடுகிறார்.

நான் ஆன்மாதான் என்று நேரடியாக அறிவது என்பது சாத்தியமில்லாத ஒன்று ஆகும். “ நான் சூரியனுக்குப் போய், அங்கே தங்கியிருந்து விட்டு வருகிறேன் ” என்று ஒருவர் கூறினால் எப்படி அதனை நம்ப முடியாதோ, அப்படித்தான் இதுவும். இது சாத்தியமே கிடையாது.

நம்முடைய மனது, தற்காலிகமான ஒன்று. என்பதையும், அதன் இயக்கம் தற்காலிகமாக வந்து வந்து போகக்கூடிய ஒன்று என்பதையும் நாம் கண்டுபிடித்து விட்டோம் என்றால், அதுதான், நாம் ஆன்மா என்பதை உணர்வது ஆகும். நாம் ஆன்ம சொருபம் என்று நேரடியாக உணர வேண்டும் என்பது கிடையாது. நமது மன இயக்கம் பலம் இழந்து விட்டாலே, ஆன்மாவின் இயக்கம் வெளிப்பட்டு விடுகின்றது.

நமக்கு வேண்டிய தீர்வுகள் அனைத்தும் மனதுக்குத்தான் தேவைப்படுகிறது. ஏனெனில் நமது பிரச்சினைகள் அனைத்தும், நமது மனதில்தான் உள்ளன. ஆகவே அங்குதான் தீர்வும் தேவைப்படுகிறது. நாம் ஆன்ம சொருபம் என்று கண்டுபிடிப்பது, அடிவானத்தைத் தேடி அலைவதைப் போன்றதுதான். வானத்தைத் தேடி ஒருவர் ஏழாவது மாடிக்குப் போனேன் என்று கூறினால் அது அர்த்தமில்லாதது. நாம் தரையில் இருக்கும்போதே, வானத்தின்

தொடர்போடுதான் இருக்கிறோம். நாம் அனைவருமே, வானத்தினுள்ளேதான் மிதந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதை ஏழாவது மாடிக்கு சென்றுதான் பார்க்க வேண்டுமென்று அவசியம் இல்லை.

எல்லாமே ஆன்ம சொரூபம் என்றாலும், வெளிப்படையாகத் தெரிவது, மனம் மட்டுமே. மனதில்தான் பிரச்சினைகள் உள்ளன. இதனை நாம் எப்படித் தீர்வு காண்பது? நாம் ஆன்ம சொரூபம் என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதன் மூலம் அப்படித் தீர்வுகாண முடியாது என்பதையும் பார்த்தோம். பின்பு எப்படிதான் தீர்வு காண்பது?

என்னுடைய இளமைக் காலத்தில், ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கருத்துக்கள், என்னை ஆதிக்கம் செலுத்தியதுண்டு. ஏனெனில், சிலவற்றை அவரளவுக்கு எவரும் தெளிவாகக் கூறியதில்லை. இப்போது தற்காலத்தில் பலரும் தெளிவாகப் பேசுகிறார்கள். அவர் காலத்தில் அவர்தான் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார். புத்தர் காலத்தில், அவர்தான் அதற்கு முன்னால் உள்ள கருத்துக்களை மாற்றியமைத்து, புதுமையைப் புகுத்தி, முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார். அதுபோல் ஜே.கே.யும் தனது காலத்தில் புதுமையைப் புகுத்தினார். புதிய அணுகு முறையைத் திறந்து வைத்தார்.

பிரச்சினைகளுக்கு எப்படித் தீர்வு காண்பது என்பது குறித்து அவர் ஆய்வு செய்கிறார். “பயம் என்னும் உணர்வுதான் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளது. பயம் என்றால் என்ன என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டீர்களேயானால், எல்லாப் பிரச்சினைகளிலிருந்தும் நிரந்தரமாக விடுபட்டு விடலாம். துயரம் என்றால் என்ன என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டீர்களேயானால் நீங்கள் துயரத்தில் இருந்து விடுபட்டு

விடலாம். ஒரு விகர்ப்பமான உணர்வு ஏற்படுகிறது என்றால், அதனை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளும்போது அதிலிருந்து நீங்கள் விடுபட்டு விடலாம்.” இப்படி அவர் கூறுவார்.

அவர் கூட்டத்திற்கு வந்திருப்பவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் எனது பேச்சைக் கவனித்து, புரிந்து கொண்டீர்களேயானால், நீங்கள் வீட்டிற்குப் போகும்போது, உங்கள் பிரச்சினைகளிலிருந்து நிரந்தரமாக விடுதலை அடைந்த நிலையில் போக முடியும்” என்று கூறுவார்.

‘இவ்வளவு சுலபமாகக் கூறுகிறாரே, நமது உணர்வுகளை எதிர்த்து நாமும் காலம் காலமாகப் போராடி வந்திருக்கிறோமே; நம்மால் தீர்வு காண முடியவில்லையே’ என்று நாம் கூறும்போது, “நீங்கள் ஒருமுறை இதனைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டால், நிரந்தரமாக நீங்கள் உங்கள் பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபட்டு விடலாம்.” என்று கூறுவார். அந்தப் பிரச்சினைகள் எப்படி உருவாகின்றன, அவை எப்படி நம்மிடம் தங்கியிருக்கின்றன, அவற்றை நாம் எப்படிப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை ஒவ்வொரு கட்டமாக விளக்கிக் கூறுவார். அவரைப் பின்பற்றி, அவர் வழியிலேயே நமது பிரச்சினைகளை, ஒவ்வொரு கட்டமாகப் புரிந்து கொள்ளும் போது, நாமும் நமது பிரச்சினைகளில் இருந்து விடுபட்டு விடுவோம். நமக்கு ஒரு விடுதலை ஏற்பட்டு விடும். உடனே நாம், ‘ஜே.கே. சொன்னது சரிதான். அவர் சொன்னபடி நமக்கும் விடுதலை ஏற்பட்டு விட்டதே’ என்று நினைத்து நாமும் மகிழ்ச்சி அடைவோம்.

ஆனால், மூன்றாவது நாளே, அந்தப் பிரச்சினை மீண்டும் வந்து விடும். ‘துக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு விடலாம் என்று நினைத்தால் மீண்டும் வந்துவிட்டதே. பயத்திலிருந்து விடுபட்டு

விடலாம் என்று நினைத்தால், அதுவும் மீண்டும் வந்து விடுகிறதே. நமக்கு வேண்டாத உணர்வுகளிலிருந்து விடுபட்டு விடலாம் என்று பார்த்தால் அதுவும் மீண்டும் வந்து விடுகிறதே. ஒரு முறை விடுபட்டால் நிரந்தரமாக விடுபட்டு விடலாம் என்று கூறுகிறாரே; நமக்கு ஏற்பட்ட விடுதலை, நிரந்தரமாக நிலைக்கவில்லையே. அப்படியானால் அவர் சொன்னபடி ஆழமாக நாம் புரிந்து கொள்ளவில்லையோ; வேறு விதமான ஆழநிலைப் புரிதல் என்று எதுவும் இருக்கிறதோ; நாம் புத்திப் பூர்வமாக மட்டும் புரிந்து கொண்டிருக்கிறோம் போல் இருக்கிறது. நாம் இன்னும் கொஞ்சம் முயற்சி செய்துதான் அவர் கூறும் ஆழநிலைப் புரிதலை அடைய முடியும்.' என்று நான் எண்ணிக் கொள்வதுண்டு.

நாம் நண்பர் ஒருவர் வீட்டிற்குச் செல்கிறோம். தாகத்திற்கு ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் கேட்கின்றோம். அவர் டம்ளரில் தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்குப் பதிலாக, ஒரு மண்வெட்டியைக் கொண்டு வருகிறார். அவர் ஓர் இடத்தைக் காட்டி, “இந்த இடத்தில் கிணற்றைத் தோண்டுங்கள். நீங்கள் நிரந்தரமாகத் தண்ணீர் எடுத்துக் கொள்ளலாம்” என்று கூறி மண்வெட்டியை நம்மிடம் கொடுத்தாரென்றால், நாம் அவரைப் பற்றி என்ன நினைப்பது?

ஜே.கே. கூறுவதைப் பார்த்தால், ‘நீ ஞானம் அடைந்து விட்டால், உனது எல்லா பிரச்சினைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு விடலாம்’ என்ற கூறுவதைப் போல் உள்ளது. ஞானம் அடைந்து விட்டால் எல்லா பிரச்சினைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு விடலாம் என்பதை அவர் வேறு கூற வேண்டுமா என்ன? ஆனால் சாதாரணப் பிரச்சினைகளுக்கும் ஞானம் அடைதல்தான் தீர்வு என்று கூறுகிறாரே? ஒரு டம்ளர் தண்ணீருக்காக ஒரு

கிணற்றையே வெட்டச் சொல்கிறாரே?..... ‘கிணறு வெட்டினால் தண்ணீர் கிடைக்கத்தான் செய்யும். அதுபோல் ஞானம் அடைந்தால் பிரச்சினைகள் அனைத்தும் தீர்வாகத் தான் செய்யும்.ஆனால் ஒருமணி நேர கூட்டத்தில் பங்கு பெறுவதால் இத்தகைய ஞானம் கிடைத்து விடுமா என்ன? ஒவ்வொருவரும் ஐம்பது வருடம், அறுபது வருடம் என்று முயற்சி செய்தும் கிடைக்காதது, ஒருமணி நேரத்தில் எப்படி கிடைத்து விடும்? ’
- இப்படி நான் எண்ணிக் குழம்பிக் கொண்டது உண்டு.

ஆனால் எனக்குத் தெளிவு கிடைத்த பிறகுதான் தெரிந்தது, ஞானம் அடைதல் என்பது மிகவும் சர்வசாதாரணமான ஒன்று என்பது. ஜே.கே. கூறியது முழுமையான உண்மை என்பது புரிந்தது.

ஜே.கே. கூறியதில் முழு உண்மை இருந்தாலும், அதை மற்றவர்களுக்குத் தெரிவிப்பதில்தான் சிறிய பிசிறு ஏற்பட்டு இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான் அதனை மற்றவர்களால் சரிவர புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருந்திருக்கிறது.

அதனால் ஜே.கே. ஆதங்கப்பட்டு பேசுகிறார்: “ *நானும் அறுபது வருடங்களாகப் பேசுகிறேன். நீங்கள் எவரும் புரிந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.* ”

ஆனால் நான் மூன்று வருடங்களாகத்தான் பேசுகிறேன். தெளிவு பெற்றவர்களின் எண்ணிக்கை ஐம்பதைத் தாண்டி விட்டது. ஆனால் இது என்னுடைய வெற்றி மட்டும் அன்று. இது ஒரு கூட்டு முயற்சியே.

ரிலே ரேஸ் என்னும் தொடர் ஓட்டத்தைப் பார்த்திருப்பீர்கள். 1500 மீட்டர் தொடர் ஓட்டத்தை மூன்று நபர்கள் ஒருவருக்குத் துணையாக மற்றவர் பங்கு பெறுவர்.

ஒருவர் கையில் ஒரு குச்சியை வைத்துக் கொண்டு 500 மீட்டர் ஓடி முடிக்கவும், அடுத்தவர் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டு மேலும் 500 மீட்டர் ஓடுவார். மூன்றாவது நபர்தான் குச்சியை வாங்கிக் கொண்டு கடைசி 500 மீட்டரை முடிப்பார். முடிவிடத்தை அடைந்தவர் மூன்றாவது நபர்தான் என்றாலும், முதல் இரண்டு நபர்களின் துணையோடுதான் அது நடந்துள்ளது.

நாம் எதையோ தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம். அதனால் நம் மனது தேடுதலுடன் இருந்து வருகிறது. துயரம் நமக்கு ஏற்பட்டால், துயரம் இல்லாத நிலையை நாம் தேடி விடுகிறோம். பிரச்சினை நமக்கு ஏற்பட்டால், பிரச்சினை இல்லாத நிலையை நாம் தேடி விடுகிறோம். அது தான் நமது இயல்பாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இவை எல்லாம் தீர்வு பெற வேண்டும் என ஒரு முடிவிடத்தைத் தேடி விடுகிறோம்.

தேடுதலை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் நமது பயணம் அமைந்துள்ளது. இந்தத் தேடுதல் தான் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் காரணமாக அமைந்துள்ளது. தேடுவதுதான் நமது பிரச்சினை என்றால், நாம் தேடுவதற்கு எதுவுமே இல்லையா? நாம் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லையா?

நாம் அடைவதற்கு என்று ஏதாவது இருக்கும் பட்சத்தில் அதுதான் நமது உண்மையான பிரச்சினை. துக்கமில்லாத நிலை வேண்டுமென்று எண்ணுகிறோம்; ஆனந்தமான நிலையை அடைய வேண்டுமென்று எண்ணுகிறோம்; நாம் ஆன்ம சொருபம் என்பதை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று எண்ணுகிறோம். இப்படி நாம் எதையாவது ஒன்றை அடைய எண்ணுகிறோம். அடைய வேண்டிய பொருளின் பெயரைத்தான் மாற்றிக் கொள்கிறோம். ஆனால் தேடுதல் என்பது ஒன்றுதான். பணம்,

பொருள் வேண்டுமென்று தேடுவதும் ஒன்றுதான், பிரம்ம ஞானம் வேண்டுமென்று தேடுவதும் ஒன்றுதான்.

தேடுதல்தான் நம்மைச் செயல்படுத்தும் சக்தியாக இருந்து வருகிறது. தேடுதல்தான் நம்முடைய முயற்சிகளை எல்லாம் கொண்டுவந்து கொண்டிருக்கிறது. தேடுதல்தான் பிரச்சினைகளையும் கொண்டுவந்து கொண்டிருக்கிறது. நாம் ஒரு முடிவை எதிர்பார்க்கும் வரையிலும், தேடுதல் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும்.

நாம் அடைவதற்கு என்று முடிவிடம் எதுவும் கிடையாது என்பதைப் புரிந்து கொள்வதுதான், உண்மையான புரிதல் ஆகும். நாம் ஞானம் என்று குறிப்பிடுவது கூட, நாம் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்வதுதான். ஆனால் இதனை நாம் மனப்பூர்வமாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பால் என்றால் என்ன என்பதையும், அதன் சுவை எப்படி இருக்கும் என்பதையும் எவ்வளவுதான் அடுத்தவர் சொல்லக் கேட்டுப் புரிந்து கொண்டாலும், அது புரிந்து கொண்டது ஆகாது. பாலை நாமே நேரடியாக சுவைத்துப் பார்த்து புரிந்து கொண்டால்தான், அது சரியான புரிதல் ஆகும். அதைப் போன்று, இங்கேயும் நாம் எதிர்பார்க்கிறோம்.

நாம் அடைய வேண்டிய நிலை இப்படிதான் இருக்கும் என்று நாம் ஒரு வகையாகக் கற்பனை செய்கிறோம். பிறகு அதை ஓர் அனுபவமாக அடைவதற்கு முயற்சி செய்கிறோம். நமது அனுபவங்களை எல்லாம் புறக்கணிப்பது எப்போது சாத்தியம் என்றால், நாம் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லை என்பதைக் கண்டுபிடிக்கும் போதுதான். அடைவதற்கு எதுவும் இல்லை என்று கண்டுபிடிப்பது என்பது, பாலைச் சுவைத்து,

அதன் சுவையைக் கண்டுபிடிப்பது போன்றது அல்ல. இது வெறும் புத்திபூர்வமான கண்டுபிடிப்புதான். ஒரு கணக்கை எப்படி புத்திபூர்வமாக அணுகி அதன் விடையைக் கண்டுபிடிக்கின்றோமோ, அப்படி இது ஒரு புத்திபூர்வமான கண்டுபிடிப்பு மட்டும்தான். இது ஓர் அறிவியல் ரீதியான கண்டுபிடிப்பு மட்டுமே.

ஆனால் மற்ற கண்டுபிடிப்புகளுக்கெல்லாம் இந்த விளைவு ஏற்படாது. நாம் அடைவதற்கு எதுவும் இல்லை என்ற கண்டுபிடிப்பு மட்டுமே ஒரு விடுதலையையும் சேர்த்து கொண்டு வந்துவிடுகிறது. நாம் அடைவதற்கு எதுவும் இல்லை என்பதைக் கண்டுபிடித்து புரிந்து கொள்வதை ஞானம் என்று நாம் குறிப்பிடுகிறோம். அதனால் ஏற்படும் விளைவை, விடுதலை – liberation – என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

ஆனால் அந்த விடுதலை வேண்டும், வேண்டும் என்று நினைத்தால், அந்த ஞானமும் கிடைக்காது, விடுதலையும் கிடைக்காது. நாம் அடைவதற்கு ஞானமோ அல்லது விடுதலையோ, எதுவுமே இல்லை என்று, நாம் எதையுமே தேடாதிருக்கும் போது, நம்முடைய எல்லா பிரச்சினைகளும் தீர்வு பெற்றுவிடுகின்றன. ஏனெனில், நாம் தேடித்தேடி போராடுவதால் மட்டுமே, எல்லா பிரச்சினைகளும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. போராட்டத்தைக் கைவிட்டுவிட்டால், பிரச்சினைகளும் உயிரற்று போய்விடுகின்றன.

நாம் முயற்சி செய்து அந்த முயற்சியின் பலனாக ஏதாவது மாற்றம் ஏற்படுகிறது என்றால், அதில் ஒரு நியாயம் இருக்கிறது. ஆனால் நாம் எதையும் செய்யாது சும்மா இருப்பதன் மூலம் இப்படி ஒரு மாற்றம் ஏற்படுகிறது என்பதை நம்மால் நம்ப முடியவில்லை.

உதாரணத்திற்கு ஓர் இசைக்கருவியை எடுத்துக் கொள்வோம். ஓர் ஆர்மோனியப் பெட்டியை எடுத்துக் கொள்வோம். அதில் இசையை ஏற்படுத்தும் பலவிதமான கட்டைகள் இருக்கும். அதில் ஒரு கட்டையை அழுத்தும் போது, ஓர் இசை வெளிப்படும். அப்படி வெளிப்பட்ட இசை மறைவதற்கு எவ்வளவு நேரம் ஆகும் ? அது வெளிவந்த அரை வினாடியில் அதுவாகவே மறைந்து விடுகின்றது. ஆனால் அந்த இசை போய்விட வேண்டும் என்று நினைத்து, அதே கட்டையை நாம் மீண்டும் அழுத்தி விடுகிறோம். சில மின்சார கருவிகளில் ஒரு பட்டனை ஒருமுறை அழுத்தினால் அந்தக் கருவி இயங்கும். அதே பட்டனை மீண்டும் அழுத்தினால் அந்தக் கருவி நின்றுவிடும். அப்படி அந்த இசை போய்விட வேண்டும் என்று நினைத்து, மீண்டும் அந்தக் கட்டையை அழுத்தி விடுகிறோம். இதனால் அந்த இசை மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டு விடுகிறது.

இப்படித்தான் நமது பிரச்சினைகள் அனைத்தும் ஒரு சூழ்நிலையின் போது தானாக ஏற்படுகிறது. அந்தச் சூழ்நிலையை நாம் எதிர் கொள்ளும்போது நமது இயல்புக்கு ஏற்ற உணர்வு நம்மை அறியாமல் வெளிப்படுகிறது. அப்படி வெளிப்பட்ட உணர்வின் ஆயுள், வெறும் அரை வினாடி மட்டுமே. நாம் அதனை அப்புறப் படுத்த நினைக்கும் போது, நம்மை அறியாமல் நாம் அதற்கு உயிர் கொடுத்து விடுகிறோம். அப்படி நாம் அதற்கு உயிர் கொடுக்காமல் விட்டுவிட்டால், அது வந்த வினாடியிலேயே, தாமாக மறைந்து விடும்.

ஓர் உணர்வு நம்மிடம் வந்து, அது மறையும் போதுதான், அது வந்ததையே நாம் அறிந்து கொள்கிறோம். அதை நாம் அடையாளம் கண்டு அறிந்து கொள்ளும்

மாத்திரத்திலேயே, அது இல்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆனால் அது நம்மிடமே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டது என்று தவறாக நினைத்து, அதனை அப்புறப் படுத்த போராடி விடுகிறோம். அதனை வெற்றி கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்துப் போராடிவிடுகிறோம். அது முடிந்து போன ஒன்றை எதிர்த்துப் போராடுவதைப் போன்றதுதான்.

நீங்கள் இடி ஓசையைக் கேட்டிருப்பீர்கள். பெரும்பாலும் அனைவருமே இடி ஓசைக்கு பயப்படுவார்கள். இடி ஓசை நமது தலையிலேயே விழுவதைப் போன்று இருக்கும். அதிலும் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய செய்தி ஒன்று உள்ளது. எந்த இடி ஓசையை நீங்கள் கேட்கிறீர்களோ, அந்த இடி உங்கள் மீது விழுவதற்கு சாத்தியமே கிடையாது. இடிக்கு முன்னால் ஏற்படும் மின்னல் வெளிச்சத்தைப் பார்த்து இருப்பீர்கள். மின்னல் ஏற்பட்ட ஒன்றிரண்டு வினாடிகளுக்குப் பிறகுதான் இடி ஓசையே நமக்குக் கேட்கும். நம்மீது இடி விழவேண்டுமென்றால், அந்த மின்னல் வெட்டும் போதே, மின்னலோடு சேர்ந்து நம்மீது விழுந்திருக்க வேண்டும். மின்னல் முடிந்த சில வினாடிகளுக்குப் பிறகே, இடி ஓசை நமக்குக் கேட்கிறது. ஓசையைக் கேட்பதற்கு முன்பே, அது முடிந்து போய் விட்டிருக்கிறது. இடி ஓசை கேட்கும் போது, உண்மையில் அங்கே, மின்னலோ, இடியோ எதுவுமே கிடையாது.

நாம் ஒரு கனவைக் காண்கிறோம். ஓர் ஆபத்தில் மாட்டிக்கொண்டு இருப்பதுபோல் கனவு காண்கிறோம். அந்நிலையில், கனவில் இருந்து நாம் விழித்துக் கொள்கிறோம். நாம் விழித்துக் கொண்டாலும் கூட, கனவில் வந்த ஆபத்தினால் ஏற்பட்ட தாக்கத்தினால், நமது நெஞ்சு சிறிது நேரம் படபடப்புடன்

காணப்படுகிறது. இப்போது நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? நமக்கு ஏற்பட்ட படபடப்பிலிருந்து விடுபட நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? அந்த படபடப்பிற்குக் காரணமான கனவிலுள்ள ஆபத்திலிருந்து விடுபட வேண்டுமா?

அங்கே நாம் எதையுமே செய்யத் தேவையில்லை. அந்தக் கனவு ஏற்கெனவே முடிந்து போய்விட்டது. இப்படி நமது அன்றாட வாழ்வில் நமக்கு ஏற்படும் அத்தனை உணர்வுகளையும், அனுபவங்களையும், அவை முடிந்து போன நிலையிலேயே நாம் அவற்றை அறிகிறோம். அவை அனைத்தும் முடிந்து போன உணர்வுகளே. அவை அனைத்தும் முடிந்து போன கனவுகளே. அவை அனைத்தும் முடிந்து போன மின்னலே. நமது உணர்வுகளை நாம் அறியும்போதே அவை முடிந்து போயிருக்கிறது. அதனைத் தீர்வு காண முயற்சி செய்வதாலேயே அதற்கு மீண்டும் உயிர் கொடுத்து விடுகின்றோம். நாம் போராடுவதால்தான் எல்லாப் பிரச்சினைகளும் ஏற்படுகின்றன.

நான் என்னும் உணர்வைப் பற்றி நாம் இந்த ஆய்வில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். நாம் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, நமக்கு நான் என்ற உணர்வு கிடையாது. நாம் விழித்திருக்கும் போதுதான், நான் என்ற உணர்வு நமக்கு இருக்கிறது. நமக்கு தூக்கத்தின் போது கனவு ஏற்பட்டால், அங்கேயும் இந்த நான் என்னும் உணர்வு ஏற்படுகிறது. கனவில் ஏற்படும் சிந்தனையில், காண்பான் - காணப்படும் பொருள் என்னும் இரட்டை உணர்வு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. கனவில் மட்டும் அல்லாமல், நமது நனவு நிலையிலும், இதே தன்மைதான் ஏற்படுகிறது.

இவை இரண்டுமே நமக்கு ஏற்படும் சிந்தனையில்தான் இடம் பெறுகின்றன. நம்முடைய சிந்தனையில் அனுபவம் என்னும் உணர்வும் உள்ளது, அனுபவிப்பவன் என்னும் உணர்வும் உள்ளது. இப்படி நமது சிந்தனை அல்லது உணர்வு அனைத்திலும் இத்தகைய இரட்டைத் தன்மை இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. இப்படி இரட்டைத் தன்மை இல்லாத சிந்தனை என்றோ, இரட்டைத் தன்மை இல்லாத உணர்வு என்றோ, எதுவுமே கிடையாது. அப்படி இரட்டைத் தன்மையுடன் இருப்பதுதான் அதன் இயல்பு. அதுதான் அதன் இயற்கை.

நான் அற்ற நிலை வேண்டும் என்று நாம் கூறிக் கொள்ளலாம். அனுபவிப்பவன் இல்லாத அனுபவம் வேண்டும் என்று நாம் கூறிக் கொள்ளலாம். ஆனால் இது நடைமுறை சாத்தியமில்லாத வெறும் கனவே ஆகும். சிந்தனை இருக்கும் வரை காண்பவன் - காணப்படும் பொருள், அனுபவிப்பவன் - அனுபவம் என்னும் இரட்டை நிலை நிரந்தரமாகவே இருந்து கொண்டதான் இருக்கும். இவற்றுள் எதையாவது ஒன்றை நீக்குவதற்கு சாத்தியமே இல்லை.

ஆனால் இப்படி ஓர் இரட்டைநிலை, நிரந்தரமாக இருந்தாலும் கூட, அதில் எந்த பிரச்சினையும் கிடையாது.

பிறகு எப்போதுதான் பிரச்சினை ஏற்படுகின்றது ? நாம் ஏதாவது ஓர் அனுபவத்தை தக்க வைப்பதற்குப் போராடுகிறோம். அல்லது ஏதாவது ஓர் அனுபவத்தை அப்புறப்படுத்த போராடுகிறோம். இன்பத்தை வைத்துக் கொள்ள விரும்புகிறோம். துன்பத்தை அப்புறப் படுத்த விரும்புகிறோம். அதற்காகப் போராடுகிறோம்.

இப்பொழுது என்ன நேர்ந்து விடுகின்றது? அப்படி நமது அனுபவத்திற்குச் சாதகமாகவோ அல்லது பாதகமாகவோ

போராடுவது யார்? அந்தப் பொறுப்பை ஏற்று முயற்சி செய்வது யார்?

நான் என்னும் உணர்வுதான் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறது. காண்பவன் என்னும் உணர்வுதான் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்கிறது. அனுபவிப்பவன் என்னும் உணர்வுதான் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறது. அப்படிப் பொறுப்பை ஏற்குந்தோறும் நான் என்பது பலம் பெறுகிறது; காண்பவன் என்பது பலம் பெறுகிறது; அனுபவிப்பவன் என்பது பலம் பெறுகிறது.

இப்படி நமது இரட்டை நிலையில் ஓர் அம்சம் மட்டும் பலம் பெறுகிறது. இதனால் நமது இரட்டைத் தன்மை, போராட்டத் தன்மையாக மாறிவிடுகிறது. காண்பவன் என்பவன் காணப்படும் பொருளை அடக்கி, அதனைத் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர போராடுகிறான். அனுபவிப்பவன் என்பவன் அனுபவத்தை அடக்கி, அதனைத் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர போராடுகிறான்.

ஒரு குடும்பத்தில் தாய், தந்தை மற்றும் குழந்தைகள் உள்ளனர். அவர்கள் அனைவரும் தனித்தனி நபர்களே. ஆனாலும் கூட அவர்களுக்குள் ஓர் ஒருங்கிணைவு உள்ளது. ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை உள்ளது. ஆனால் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் விருப்பம்தான் முக்கியமென்று கருதும் பொழுது, அவர்களது ஒருங்கிணைவு குலைந்து விடும். போராட்டக் குணம் மிகுந்து ஒருவருக்கொருவர் எதிரியாகும் தன்மை ஏற்பட்டுவிடும்.

இப்படி நமக்கு ஏற்படும் அனுபவத்தையும் உணர்வுகளையும் மாற்றி அமைக்கப் போராடுவதால்தான், அனுபவத்திற்கும் அனுபவிப்பவனுக்கும் இடையே உள்ள

இரட்டை நிலை, ஒரு பெரும் பிளவாக மாறிவிடுகிறது. போராட்டம் ஏற்படுவதால் மட்டுமே நான் என்பது பலம் பெறுகிறது; நான் என்பது பிரச்சினைக்குரிய அம்சமாக மாறுகிறது.

நாம் எதையுமே செய்யத் தேவையில்லை என்று கருதும்போது, “ நாம் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லை என்று கருதும்போது,” அங்கு ஓர் இணக்கம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. காண்பவனுக்கும் காணப்படும் பொருளுக்கும் இடையில் ஓர் இணக்கம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அனுபவிப்பவனுக்கும் அனுபவத்திற்கும் இடையில் ஓர் இணக்கம் ஏற்பட்டு விடுகிறது.

உண்மையில் இரண்டு நிலைகளும் ஒன்றாகவே உள்ளன. காண்பவனும் காணப்படும் பொருளும் ஒன்றாகவே உள்ளன. அனுபவிப்பவனும் அனுபவமும் ஒன்றாகவே உள்ளன. தாயையும் சேயையும் போல் இணக்கமாகவே உள்ளன. இதனுடைய பகுதியாக அதுவும், அதனுடைய பகுதியாக இதுவும் உள்ளன.

நாம் அடைவதற்கு எதையாவது கற்பித்துக் கொள்ளும் போதுதான், இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று எதிர் துருவங்களாகி விடுகின்றன.

நான் என்னுடைய உணர்வுகளை மாற்றி அமைத்துக் கொள்வேன், நான் என்னுடைய உணர்வுகளை தக்க வைத்துக் கொள்வேன் என்று நாம் முயற்சி செய்வதால் மட்டுமே இந்தப் போராட்டம் நடைபெறுகிறது. நம்முடைய உணர்வுகளை நம்முடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவருவது என்பது நடைமுறை சாத்தியமில்லாத ஒரு போராட்டமே. தீர்வு கிடைக்க முடியாத ஒரு போராட்டமே. அப்படி ஒரு போராட்டம் தேவையே கிடையாது.

நாம் அடைவதற்கு என்று எதையும் வைத்துக் கொள்ளாத நிலையில் நமது அனுபவங்கள் அனைத்தும் பலம் இழந்து விடுகின்றன. எந்த அனுபவங்களாலும் அரை வினாடி நேரத்திற்குமேல் தங்கியிருக்கும் சாத்தியம் கிடையாது. ஒவ்வொரு அனுபவமும், வருவதும் போவதுமாக, இருந்து விடுகிறது. அனுபவத்துடன் சேர்ந்து, அனுபவிப்பவனும் வந்து வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறான். அனுபவங்கள் முக்கியத்துவம் பெறாத நிலையில் அனுபவிப்பவனும் முக்கியத்துவத்தை இழந்து விடுகிறான். அனைத்துமே ஒரு பிரவாகமாக, நகர்ந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. நிலையான தன்மை என்று எதுவும் இல்லாமல் போய் விடுகிறது.

நம்முடைய மொத்த இயக்கமும் இப்படிப் பிரவகித்துச் செல்லும் போது, பிரபஞ்சத்தின் ஆழ்நிலை இயக்கமும் அதில் பங்கேற்று விடுகின்றது. அந்த ஆழ்நிலை இல்லாதபடி, எந்த நிலையுமே கிடையாது. நாம் எதையாவது ஒன்றை நிரந்தரமாகப் பிடித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது, அறிவியல் ரீதியாகவும் தவறானது.

அறுசுவை என்றால் என்ன என்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும். இனிப்பு, கசப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, காரம் என்று ஆறு வகையான சுவைகள் அமைந்துள்ளன. நமது நாக்கினால் மட்டுமே, இந்த ஆறு விதமான சுவைகளையும் அறிந்து உணர்கின்றோம். நமது நாக்கினால் இனிப்பைச் சுவைக்க முடிகிறது; கசப்பை உணரமுடிகிறது. இப்படி நாம் நமது நாக்கினால் சுவைத்து, ஆறு சுவைகளையும் அறிகிறோம். இதில் ஏதாவது ஒரு சுவை மட்டும் நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்டால் என்ன ஆகும்? நமது நாக்கு எப்போதுமே இனித்துக் கொண்டே இருந்தால் என்ன ஆகும்? நமது நாக்கு எப்போதுமே கசந்து கொண்டே இருந்தால் என்ன ஆகும்?

அப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டால், நமது நாக்கே பழுதடைந்து விட்டது என்றுதான் அர்த்தம். நாக்கினுடைய உண்மையான மற்றும் இயல்பான தன்மை என்னவென்றால், எந்த சுவை ஏற்பட்டாலும், அதனை அப்படியே பிரதிபலித்துக் காட்டுவது மட்டுமே. நாக்கிற்கு என்று தனியாக எந்தச் சுவையும் கிடையாது.

அதுபோல் நமது அறிவினுடைய இயற்கையான தன்மையும், அப்படி எல்லாவற்றையும் ஏற்று அறிந்து கொள்ளும் ஒரு கள்ளம் கபடமற்ற தன்மையாகவே உள்ளது. ஒரு **Innocent State** ஆகவே உள்ளது. எல்லாவற்றையும் சமமாக அறியக் கூடிய ஓர் அறிநிலையே நம்முடைய இயற்கையான நிலையாக உள்ளது. அந்த இடத்தில்தான், அனுபவங்கள் அனைத்தும் வந்து வந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றன.

நம்முடைய அனுபவங்களைச் சீரமைக்கப் போராடும் போது நாம் நமது மனதின் மேற்பரப்பிற்கு வந்து விடுகின்றோம். கடலின் மேற்பரப்பில் ஏற்படும் அலைகளை எதிர்த்து போராட ஆரம்பித்துவிடுகின்றோம். அலையில் நாம் மாட்டிக் கொண்டால், அது நம்மைச் சுருட்டிப் போட்டுவிடும். ஆனால் அந்த அலை எவ்வளவு பெரியதாக இருந்தாலும் சரி, அதற்கு அடியில் நாம் சற்று குனிந்து கொண்டால்போதும், அது நம் தலைக்கு மேலாக, மிக எளிதாக நம்மைக் கடந்து போயிவிடும். அலையை எதிர்த்துப் போராடினால் அது நம்மையும் புரட்டிப் போட்டுவிடும்.

அதுபோல், நமது உணர்வுகள் அனைத்தும், அலை அலையாக, வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அவை தாமாக வந்து, தாமாகவே மறைந்து விடுகின்றன. நாம் சரி செய்வதற்கு அங்கு எதுவுமே கிடையாது.

இதைத் தான் நான் அடைவேன் என்று சொல்லி ஏதாவது ஓர் இலக்கை நாம் பற்றிப் பிடிக்கும்போது தான், எல்லா பிரச்சினைகளும் ஏற்படுகின்றன. இலக்குதான் உண்மையான பிரச்சினை.

அடைவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்பதை எப்போது நாம் கண்டு பிடிக்கின்றோமோ, அந்தக் கண்டுபிடிப்பைதான், ஞானம் என்று நாம் குறிப்பிடுகிறோம். இந்தக் கண்டுபிடிப்பு வெறும் அறிவு பூர்வமான கண்டுபிடிப்புதான். ஆனால் இது நமது மனப்பூர்வமான கண்டுபிடிப்பாக இருக்கும் பட்சத்தில், இந்தக் கண்டுபிடிப்பே போதுமானதாகும். பத்தும் இரண்டும், பன்னிரெண்டுதான் என்பதை நாம் கண்டுபிடித்தால், அந்தக் கண்டுபிடிப்பே போதுமானதாகும். அப்படி இல்லாத பட்சத்தில், பன்னிரெண்டாக இருக்காதோ, பதிமூன்றாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் ஏற்படுவதாயின், நமது கண்டுபிடிப்பும் தடுமாறிப் போய்விடுகிறது. அப்படித் தடுமாறும் பட்சத்தில், நமது கண்டுபிடிப்பு சரியான விளைவை ஏற்படுத்தாது.

ஒரு முறை எனது அலைபேசியில் எனது நண்பர் ஒருவரது பெயரைப் பதிவு செய்திருந்தேன். ஆனால் அவர் என்னை அலைபேசியில் அழைக்கும்போது அவரது பெயர் அலைபேசியில் வெளிப்படவில்லை. ஏன் அப்படி அவர் பெயர் வெளிப்படவில்லை என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. கடைக்காரரிடம் கொண்டு காட்டினேன். அவர் சோதித்துப் பார்த்து, சரி செய்து கொடுத்தார். எனது நண்பரது பெயரை இரண்டு முறை, இரண்டு வகையாகப் பதிவு செய்திருந்ததால்தான், அவரது பெயர் வெளிப்படவில்லை. இரண்டு பதிவுகளில் ஒன்றை நீக்கியவுடன் அவர் பெயர் தெளிவாக வெளிப்பட்டது. அதுபோல் நமது கண்டுபிடிப்பு

வெறும் அறிவு பூர்வமாக இருப்பதில் தவறு கிடையாது. ஆனால் அந்தக் கண்டுபிடிப்பை மறுக்கும் வகையில் இன்னும் ஒரு கருத்தையும் நாம் பதிவு செய்துவிடக் கூடாது. இது சரியாக இருக்காதோ என்ற சந்தேகத்தை நாமே பதிவு செய்து விட்டால், நமது கண்டுபிடிப்பு, செயலற்றுப் போய்விடும். அடைவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்று நாம் கண்டுபிடித்தால், அதில் ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்து அதை அப்படியே முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். அடைவதற்கும் ஏதாவது இருக்கும்போல் இருக்கிறதே என்று நினைத்தால் நமது கண்டுபிடிப்பு வேலை செய்யாது.

அடைவதற்கு எதுவும் இல்லை என்பதை நாம் எப்பொழுது கண்டுபிடிக்கின்றோமோ. அதுதான் நமது கண்டுபிடிப்புகளில் கடைசியான கண்டுபிடிப்பு. அதைக் கண்டுபிடித்து விட்டால், வேறு எதையும் கண்டுபிடிக்க தேவையில்லை.

ஆன்மீகத்தில், சும்மா இரு என்று ஒரு வார்த்தையைக் கூறுவார்கள். சும்மா இரு என்றதும், எந்த வேலையும் செய்யாது, சோம்பி இருக்க வேண்டும் என்பதுபோல் நினைத்து விடுகிறார்கள். செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை என்பது, அகத்திலும் புறத்திலும் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை என்ற அர்த்தத்தில் கூறப்பட்டது கிடையாது. மனோரீதியாக மட்டுமே, நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்பதாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். மனோரீதியாக மட்டுமே, நாம் அடைவதற்கு எந்த முடிவிடமும் கிடையாது. இப்படிப் புரிந்து கொள்வதால் ஏற்படும் விடுதலையும், மனோரீதியான விடுதலையே.

நாம் மனதளவில் விடுதலை அடைந்து விட்ட நிலையில், நமது மன இயக்கமே வேறு பரிமாணத்திற்குப்

போய் விடுகிறது. அது வரையிலும் தேடிக் கொண்டே இருந்த மனது, தேடுதல் இல்லாத நிலைக்குப் போய் விடுகிறது.

எனது நூல்களைப் படித்த நண்பர் ஒருவர் அலைபேசியில் என்னை அழைத்தார். “ஐயா, உங்களது நூல்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனது மனது நின்று போய் விட்டது.” என்று கூறினார். அதற்கு நான் அவரிடம் கூறினேன்: “மனது நின்று போய் விட்டால் உங்களால் எப்படி போன் பண்ண முடியும்? உங்களது தேடுதல் நின்று போய் விட்டது. அதனால் உங்களது மனம் வேறு பரிமாணத்திற்கு வந்து விட்டது. அதுதான் மனமே நின்று போய் விட்டது போல் உங்களுக்கு தோற்றம் அளிக்கிறது. இதுதான் உங்கள் மனதின் சரியான செயல்முறை.”

நமது தேடுதல் நின்றுபோன நிலையில், நமது மனது வேறு பரிமாணத்தில் செயல்படுகின்றது. அந்த பரிமாணத்தின் போது, எந்த உணர்வுகளும் தேக்கம் அடைந்து நின்று போய் விடுவதில்லை. எல்லாழும் தாமாகவே நகர்ந்து தம்மைத் தாமே, தூய்மைப் படுத்திக் கொள்கின்றன. காலங்காலமாக கட்டுப்படுத்த முடியாமல் நம்மைத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்த உணர்வுகள் கூட தாமாக மறைந்து விடுகின்றன.

அகத்தளவில் இவ்வாறு சுதந்திரம் அடைந்த மனதானது, புறச் செயல்களுக்குக் கூட, உதவி கரமாக அமைந்து விடுகிறது. புறச் செயல்களைச் செம்மையாக செய்வதற்கு இந்த மனது உதவி புரிகிறது. நமது மன உணர்வுகளைப் பொருத்த அளவில், நல்ல உணர்வு, தீய உணர்வு என்ற பாகுபாடு கிடையாது. அவற்றின் அடிப்படை அம்சம் சரியானதாகவும், தேவையானதாகவும் உள்ளது.

சிலர் இசைக் கருவியில் அருமையான இசையை வாசிப்பார்கள். அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நாமும் ஆசைப்பட்டு அந்த இசைக் கருவியில் உள்ள பட்டன் ஒன்றை அழுத்தினோம் ஆனால், சகிக்க முடியாத சப்தம் தான் வெளியே வரும். இந்த பட்டன் சரியில்லையோ என்று நினைத்து, அந்த பட்டனைப் பிடுங்கி போட்டு விட்டு, அடுத்த பட்டனை அழுத்தினால் அதிலும் சகிக்க முடியாத சப்தம் தான் ஏற்படும். இப்படி ஒவ்வொரு பட்டனாகப் பிடுங்கிப் போட ஆரம்பித்தால், அங்கே, இசைக் கருவியே இல்லாமல் போய் விடும். எல்லா விதமான பட்டன்களும் தேவைப் படுகின்றன. எல்லா விதமான உணர்வுகளும் தேவைப்படுகின்றன.

நமது புறச் செயல்களை நிர்வாகம் செய்வதற்காக, எல்லா உணர்வுகளும், ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தேவைப் படுகின்றன. இவற்றில் நல்ல உணர்வு, தீய உணர்வு என்று அதன் அளவில் எந்த வித்தியாசமும் கிடையாது. அவற்றை எவ்வாறு நாம் எடுத்துக் கையாளுகிறோம் என்பதில் தான் பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. மனோரீதியாக நாம் விடுதலை அடைந்த நிலையில், நமது உணர்வுகளை எவ்வாறு கையாளுவது என்ற திறமையும் நமக்கு ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகளை தாமாக வந்து போக அனுமதிப்பதினால், தீய உணர்வுகள், தீய விளைவுகளை ஏற்படுத்திவிடும் என்று அஞ்சத் தேவையில்லை. அவை அனைத்தும் சரியான முறையிலேயே பயன்படுத்தப் படும். பகுத்தறிவை நாம் வேண்டாமென்று மறுக்கவில்லை. அறிவு பூர்வமாக செயல்படும் போது, எந்த உணர்வுகளை, நமது புறச் செயல்களுக்கு எப்படி பயன்படுத்துவது என்ற செயல் நுணுக்கமும் நமக்குத் தெரிந்து விடுகிறது.

இத்தகைய விடுதலையை நாம் அடைந்து விட்டோம் என்றால், பிறகு, தீர்வுகாணுவதற்கு என்று எந்தப் பிரச்சினையும் கிடையாது. மனோரீதியான கட்டுக்களிலிருந்து நாம் விடுபட்டு விட்டோம் என்றால், புற உலகம் சம்மந்தப் பட்ட பிரச்சினைகளும் வலுவிழந்து விடுகின்றன. ஒரு பிரச்சினையான சூழ்நிலையில் நமக்கு மனக்கலக்கமோ, துயரமோ ஏற்படாத பட்சத்தில், அந்தப் பிரச்சினை, பிரச்சினையே அல்ல. இதனால் புறப் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண்பது எளிதாகப் போய் விடுகின்றது.

நாம் அடைவதற்கு எதுவும் இல்லை என்று கண்டுபிடித்த நிலையிலேயே, நமது அனுபவங்கள் எல்லாம் பலம் இழந்து விடுகின்றன. அனுபவங்கள் பலம் இழந்த நிலையில், நான் என்னும் அனுபவிப்பவனும் பலம் இழந்து விடுகின்றான். இங்கு தன்னை இழந்த நலம் செயலுக்கு வருகிறது. மெய்ப்பொருள் இயக்கத்தின் பகுதியாக நமது இயக்கமும் கலந்து விடுகின்றது.

